

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Zachystalové a soudkyň JUDr. Renaty Hertlové a JUDr. Ivy Zemanové ve věci

žalobce: **Tomáš V.**, narozený dne xxx
bytem xxx
zastoupený advokátem Mgr. Martinem Lukáčem
sídlem Jáchymova 26/2, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **SOSConsulting a. s.**, identifikační číslo 01673955
sídlem Skalecká 357/17, 170 00 Praha 7

o zaplacení 129 496 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalobce proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 21. 1. 2020, č. j. 12 C 7/2019-55,

takto:

- I. Usnesení soudu I. stupně **se mění** tak, že návrh na zrušení rozsudku pro zmeškání **se zamítá**.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o zrušení rozsudku pro zmeškání před soudy obou stupňů ve výši 4 174,50 Kč Kč do tří dnů od právní moci usnesení k rukám advokáta Mgr. Martina Lukáče.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením soud I. stupně zrušil rozsudek pro zmeškání ze dne 17. 10. 2019, č.j. 12 C 7/2019-45. Konstatoval, že žalobce se podanou žalobou domáhal zaplacení částky 129 496 Kč s přísl. a soud jí vyhověl rozsudkem pro zmeškání, který byl žalované doručen dne 18. 11. 2019. Žalovaná dne 3. 12. 2019 navrhla jeho zrušení s tím, že jednání zmeškala z omluvitelných důvodů, neboť jediný jednatel žalované Ing. Filip Marcín utrpěl dne 17. 10. 2019 úraz xxx, který si vyžádal okamžitou pomoc odborného lékaře a od tohoto dne byl v pracovní neschopnosti, svou neúčast na jednání avizoval a následně zaslal soudu potvrzení o pracovní neschopnosti. Soud I. stupně s odkazem na § 153b odst. 4 zákon ač 99/1963 Sb. občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“) dovodil, že žalovaná podala návrh na zrušení rozsudku pro zmeškání včas, a to z omluvitelného důvodu, když předložila potvrzení o pracovní neschopnosti, z něhož vyplývá, že od 17. 10. 2019 byl Ing. Filip Marcín, který je předsedou představenstva žalované a je oprávněn za ni jednat, v pracovní neschopnosti. Náhlá zdravotní indispozice je omluvitelným důvodem a soud I. stupně vzal v úvahu i dosavadní postoj žalované, která podala odpor proti platebnímu rozkazu a vyjádření, tj. aktivně vystupuje bez známek obstrukčního jednání (srov. Nález Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. I. ÚS 52656/12). Nepřehlédl ani úřední záznam o telefonickém hovoru v den jednání, který odpovídá tvrzením o náhlém úrazu jmenovaného.
2. Usnesení napadl žalobce včasným odvoláním, v němž poukázal na to, že z rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti není patrný charakter onemocnění jednatele žalované, způsob jeho léčby ani druh a rozsah omezení, které z jeho onemocnění vyplývá, a není v něm uvedena diagnóza. Neprokazuje tak urgentnost, nepředvídatelnost či závažnost úrazu, který utrpěl. Naopak z něj vyplývá, že již v den po jednání měl možnost vycházek v rozsahu několika hodin denně. Je tak spíše pravděpodobné, že pokud hned druhý den po úrazu měl vycházky, mohl se dostavit i k soudu. Žalovaná nijak neprokázala, že její jednatel trpí xxx a samotné rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti tuto skutečnost neprokazuje. Žalobce odkázal i na závěry rozhodnutí

Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 4. 2000, čj. 5 Cmo 275/2000, z něhož vyplývá, že pokud se žalovaný před jednáním, při kterém se rozhoduje kontumačním rozsudkem, omluví a soud jeho omluvu neuzná za dostatečnou, nemůže soud I. stupně sám svůj závěr přezkoumat a z tohoto důvodu si svůj rozsudek zrušit. Je ale na místě oponovat takovému rozsudku řádným odvoláním. Vzhledem k tomu, že jednatel žalované se před jednáním omluvil telefonicky a soud I. stupně přesto tuto omluvu neuznal za dostatečnou, nemělo být napadené usnesení vůbec vydáno, jeho přezkoumání přísluší jen odvolacímu soudu v rámci odvolacího řízení. Žalobce proto navrhl, aby odvolací soud napadené usnesení zrušil a řízení zastavil.

3. Žalovaná se k podanému odvolání nevyjádřila.
4. Odvolací soud na podkladě podaného odvolání přezkoumal napadené usnesení ve smyslu § 212 a 212a odst. 5, 6 o. s. ř., aniž bylo nutné nařizovat jednání (§ 214 odst. 2 písm. c/ o. s. ř.) a dospěl k závěru, že odvolání je důvodné.
5. Podle § 153b odst. 1 o. s. ř. zmešká-li žalovaný, kterému byly řádně doručeny do jeho vlastních rukou (§ 49) žaloba a předvolání k jednání nejméně deset dnů přede dnem, kdy se jednání má konat, a který byl o následcích nedostavení se poučen, bez důvodné a včasné omluvy první jednání, které se ve věci konalo, a navrhne-li to žalobce, který se dostavil k jednání, pokládají se tvrzení žalobce obsažená v žalobě o skutkových okolnostech, týkající se sporu, za nesporná a na tomto základě může soud rozhodnout o žalobě rozsudkem pro zmeškání.
6. Podle § 153b odst. 4 o. s. ř. zmešká-li žalovaný z omluvitelných důvodů první jednání ve věci, při němž byl vynesena rozsudek pro zmeškání, soud na návrh žalovaného tento rozsudek usnesením zruší a nařídí jednání. Takový návrh může účastník podat nejpozději do dne právní moci rozsudku pro zmeškání.
7. V odstavci prvním § 153b o. s. ř. jsou stanoveny předpoklady, za kterých soud může ve věci rozhodnout rozsudkem pro zmeškání, k nimž patří i skutečnost, že se žalovaný nedostavil k prvnímu jednání ve věci bez důvodné a včasné omluvy, splnění této podmínky může být přezkoumáno jen v odvolacím řízení, jedná se o odvolací důvod ve smyslu § 205b o. s. ř. Naproti tomu § 153b odst. 4 o. s. ř. pamatuje na případy, kdy se žalovaný k prvnímu jednání **bez omluvy** nedostavil, ale přesto zmeškal toto jednání z omluvitelných důvodů. Z ustálené soudní judikatury vyplývá, že opodstatněnost návrhu na zrušení kontumačního rozsudku je dána v případě, bránila-li účasti na jednání **taková skutečnost, již nebylo možné předvídat, a zamezila tak i včasné omluvě žalovaného** (např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2014, sp. zn. 32 Cdo 3677/2013), přičemž je presumováno splnění všech podmínek pro vydání rozsudku pro zmeškání. V odvolacím řízení je naproti tomu dán prostor předpoklady pro jeho vydání znovu přezkoumat. Jinak řečeno, nelze zaměňovat omluvitelný důvod zmeškání ve smyslu § 153b odst. 4 o. s. ř. na straně jedné s posouzením předpokladu pro vydání rozsudku pro zmeškání (absence důvodné a včasné omluvy účastníka nedostavivšího se k jednání), jež může být předmětem řízení o odvolání proti kontumačnímu rozsudku, na straně druhé (srov. zejména usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 4. 2001, sp. zn. 20 Cdo 737/2000, a ze dne 27. 6. 2002, sp. zn. 29 Odo 92/2002). Rozsudek pro zmeškání tak zjevně nemůže být zrušen dle § 153b odst. 4 o. s. ř. pro skutečnost, již by sice bylo lze mít za omluvitelný důvod neúčasti na jednání, avšak nebránila danému účastníku se včas omluvit (srov. dále též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 10. 2014, sp. zn. 23 Cdo 2130/2014). Dle rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 23. 9. 1999, sp. zn. 20 Cdo 330/98, publikovaného v Soudní judikatuře seš. 4/2000, pod označením SJ 44/2000, není omluvitelným důvodem ve smyslu § 153b odst. 4 o. s. ř. okolnost, která žalovanému byla známa předem - třebaže mu objektivně zabraňovala v účasti na jednání - jestliže žádné objektivní okolnosti nebránily tomu, aby včas omluvil svou neúčast na jednání. Žalovaná sice tvrdí, že jednání zmeškala z omluvitelného důvodu, ovšem současně uvádí, že tuto skutečnost avizovala soudu I. stupně a ve spise se skutečně nachází úřední záznam o telefonické omluvě ze dne 17. 10. 2019 v 7. 50 h., kterou soud I. stupně také posuzoval,

jak vyplývá z rozsudku ze dne 17. 10. 2019, č. j. 12 C 7/2019-45. V poměrech dané věci je tedy zřejmé, že žalovaná, nejen, že měla možnost se předem k jednání soudu I. stupně omluvit, ale také tak učinila telefonicky před jednáním dne 17. 10. 2019 a tuto omluvu též soud I. stupně posuzoval před tím, než rozhodl rozsudkem pro zmeškání. Žalovanou tvrzené skutečnosti tudíž nemohou být důvodem pro zrušení rozsudku pro zmeškání, když včasná omluva nejen že mohla být učiněna, ale ve skutečnosti také byla učiněna a tato skutečnost může být soudem přezkoumána jen v odvolacím řízení. Poněvadž z uvedených důvodů nemůže být návrh z hlediska § 153b odst. 4 o. s. ř. opodstatněný, odvolací soud napadené usnesení změnil za použití § 221a o. s. ř. a návrh žalované na zrušení rozsudku pro zmeškání zamítl.

8. Vzhledem k tomu, že rozhodnutím odvolacího soudu se řízení končí, bylo rozhodnuto o nákladech řízení spojených s návrhem na zrušení rozsudku pro zmeškání před soudy obou stupňů dle § 224 odst. 1, 2 o. s. ř. a úspěšnému žalobci odvolací soud přiznal právo na náhradu nákladů v této fázi řízení, jež mu vznikly za odměnu advokáta za jeden úkon po 3 150 Kč dle § 7 bod 5. ve spojení s § 11 odst. 2 písm. c) vyhlášky č. 177/1996 Sb., za jeden režijní paušál po 300 Kč dle § 13 odst. 3 téže vyhlášky a za 21 % DPH ve výši 724,50 Kč, tedy celkem 4 174,50 Kč.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat dovolání za podmínek § 237 o. s. ř. k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení. Přípustnost dovolání je oprávněně zkoumat jen odvolací soud.

Praha 16. března 2020

JUDr. Naděžda Zachystalová v. r.
předsedkyně senátu